

تاریخ

اشغال فلسطین از بیانیہ بالفور تا طوفان الاقصی

مہدی گیلانی
روزنامہ نگار

اولین خشت کج

۱۸ آبان ۱۲۹۶، هنوز زبانہ جنگ جهانی اول ذخایر انسانی و منابع مالی کشورها را در کام خود می کشاند که آرتور بالفور، وزیر خارجه وقت بریتانیا در نوشته ای خطاب به بارون والتر روتشیلد بانکدار مشهور که شبکه صهیونیست جهانی را دنبال می کرد؛ نوشت: «دولت اعلیحضرت نسبت به ایجاد یک خانه ملی برای یهودیان در فلسطین نظر مساعد دارد و تمام تلاش خود را برای تسهیل دستیابی به این هدف به کار خواهد بست.» او حتی به صراحت خواست که «سپاسگزار خواهیم شد اگر این بیانیہ را به اطلاع فدراسیون صهیونیسم برسانید.» کلمات آغازین این بیانیہ، نخستین اعلام حمایت عمومی از صهیونیسم، از سوی یک قدرت بزرگ جهانی بود. عبارت «خانه ملی» در حقوق بین الملل سابقه و پیشینه ای نداشت. مهمتر آنکه در آن زمان، فلسطین بخشی

از امپراطوری عثمانی بود. اما از منظر همه مورخان، این بیانیہ نقش مهمی در آینده این سرزمین مقدس داشت و اولین آجر دیوار کج ساختن کشور جعلی اسرائیل و اشغال فلسطین بود؛ هرچند این فرایند تقریباً ۳۰ سال طول کشید. پس از بیانیہ، دیری نپایید که ادموند آلبنی مأموریت یافت از مصر به سوی فلسطین حمله کند. وقتی او از دروازه الخلیل وارد بیت المقدس شد، در سخنرانی معروف خود، پرده از ابعادی که فراتر از جنگ جهانی اول بود، برداشت و گفت: «اکنون جنگ های صلیبی به پایان رسیده است.» این پیروزی در روز کریسمس به ملت انگلیس تقدیم شد. مهم ترین دلیل صدور اعلامیه بالفور توسط انگلستان منافع بریتانیا در تشکیل یک دولت یهودی در قلب خاورمیانه بود. به زبان ساده می توان گفت

منافع بریتانیا و به طور کلی دنیای غرب در منطقه خاورمیانه در این بود که دولتی ملی برای یهودیان تشکیل شود و این دولت نقش متحد استراتژیک را برای آنان ایفا کند.

فلسطین پس از تسخیر آن توسط بریتانیا در جنگ جهانی اول، به کمیسر عالی اعزامی بریتانیا یعنی هربرت سموئیل از یهودیان حامی صهیونیسم تحویل داده شد. وی که پیش از آن وزیر کشور بریتانیا بود، به عنوان کمیسر عالی یا فرماندار کل به سرپرستی حکومت فلسطین منصوب و به آن سامان روانه شد تا مقدمات انتقال و اسکان یهودی ها را در فلسطین برای ایجاد دولت یهودی آماده کند. او «کانون ملی یهود در فلسطین» را تشکیل داد و با وجود آنکه مردم اصل فلسطین و ساکنان اصلی آن که قرون متمادی در آن سرزمین سکونت و ریشه تاریخی داشتند و در مقابل کوچ نشینان یهود و مهاجمان اشغالگر انگلیسی و صهیونی به مقاومت و دفاع جانانه از خانه و سرزمین خود برخاستند، شعار «فلسطین، سرزمین بی مردم در انتظار مردم بی سرزمین» داده شد.

مهم ترین دلیل صدور اعلامیه بالفور توسط انگلستان منافع بریتانیا در تشکیل یک دولت یهودی در قلب خاورمیانه بود. به زبان ساده می توان گفت منافع بریتانیا و به طور کلی دنیای غرب در منطقه خاورمیانه در این بود که دولتی ملی برای یهودیان تشکیل شود و این دولت نقش متحد استراتژیک را برای آنان ایفا کند

دروغ بزرگ خرید زمین

و پرسنل انگلیسی باقی مانده شهر حیفاً را ترک کردند، با حمایت انگلیس رهبران یهودیان در فلسطین بنیانگذاری دولت اسرائیل را اعلام کردند.

۲۴ اردیبهشت ۱۳۲۷ همزمان با اعلام جعل این کشور، در آنچه به جنگ ۱۹۴۸ مشهور شد بیش از ۵۳۱ شهر و روستا ویران شد و ۷۷۴ روستای دیگر به تصرف اشغالگران درآمد و بیش از ۸۰۰ هزار فلسطینی از سرزمین و خانه خود آواره شدند. از این رو، آن روز نکبت می نامند. اصطلاح روز «نکبت» به قدری پذیرفته شده است که حتی کسی در سطح «بان کی مون»، رئیس وقت سازمان ملل در سال ۱۳۸۷، در گفت و گو با تشکیلات خودگردان فلسطین، از این اصطلاح استفاده کرد. این روز بعد از جنگ میان فلسطینیان و تجاوزگران صهیونیست و اعلام استقلال اسرائیل، نامگذاری شد. بن گوریون کسی بود که اعلامیه به اصطلاح استقلال اسرائیل را در مجلس این رژیم قرائت کرد و به عنوان اولین شخصیت رسمی پر قدرت یهودیان صهیونیست، شهرت فراوانی یافت. او اولین نخست وزیر رژیم اشغالگر شد. تأسیس گروه تروستی نیمه مخفی هاگانا یکی از مهم ترین فعالیت های او در این زمینه محسوب می شود. در طی این جنگ صهیونیست ها ۷۸ درصد کل خاک فلسطین اشغال شد و نخستین مرحله آوارگی بزرگ مسلمانان فلسطین به وقوع پیوست و طی آن حدود یک میلیون فلسطینی از مجموع یک میلیون ۹۰۰ هزار فلسطینی در آن زمان آواره شدند و به اردن، لبنان، سوریه، مصر و عراق مهاجرت کردند. کنست (پارلمان) رژیم صهیونیستی چند سال بعد یعنی در سال های ۱۹۵۳ و ۱۹۵۰ قوانینی را مبنی بر تملک اراضی فلسطینی ها توسط اشغالگران به تصویب رساند.

پیش از سلطه انگلستان بر فلسطین، تعداد یهودیان ۵۶ هزار نفر یعنی معادل ۸ درصد بود که در همین زمان تعداد مسلمانان در این منطقه به ۶۴۴ هزار نفر می رسید. میزان اراضی یهودیان نیز تنها ۲ درصد بود. نخستین موج مهاجرت یهودیان در سال ۱۸۸۲ میلادی (۱۲۶۱ هجری شمسی) آغاز شد و تعداد مهاجران تا ۱۹۰۳ میلادی (۱۲۷۲ هجری شمسی) به حدود ۲۰ هزار نفر رسید. وقتی در سال ۱۹۴۸، انگلستان با تحویل این سرزمین به صهیونیست ها اعلام تأسیس کشور کرد؛ با وجود سال ها تلاش بریتانیا و خیانت امثال سیدضیاء طباطبایی ها، تنها نزدیک به ۶/۶ درصد کل سرزمین فعلی فلسطین در اختیار صهیونیست ها قرار داشت. این در حالی است که در روایت سازی صهیونیست ها ادعا می شود آنها برای تأسیس کشور فلسطین با خرید زمین به آن دست یافتند. با این حال، با نفوذ کشورهای حامی صهیونیسم، سازمان ملل ۱۸ آذر ۱۳۲۶ در قطعنامه ۱۸۱ مجمع عمومی که به طرح تقسیم فلسطین نیز موسوم است، در حالی که فقط ۵۶ کشور حق رأی داشتند، تقسیم فلسطین به دو کشور فلسطینی و یهودی را بر آری لب مرزی تصویب کرد و ۵۴ درصد از سرزمین فلسطین را به صهیونیست ها و مابقی را به فلسطینیان بسپارد. رهبران یهود، از جمله آژانس یهودیان این طرح را پذیرفتند اما رهبران عرب فلسطین با این طرح مخالفت کرده و از مذاکره دربار آن خودداری کردند. کشورهای عرب و مسلمان و همسایه فلسطین نیز با این طرح مخالفت کردند. با توجه به تعداد مخالفان طرح، این اقدام وجهه حقوقی نیافت و در اثر فشارهای کشورهای غربی بخصوص امریکا و انگلیس اعلام شد. پس از چند ماه کشمکش میان طرفین، هنگامی که آخرین سربازان

